

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του PIERRE VEBER

ΟΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

(Το σαλόνι της κ. Ίουλίνας Γκερέν. Ο κ. Ίωάννης Γκερέν 40 ετών, νεώλιτος και γλεντζές. Ο κ. Συμεών, παρόσιτος, 30 ετών).

ΓΚΕΡΕΝ, (άπελπιμένος).— Συμεών, σώσε με !

ΣΥΜΕΩΝ, (ατάραχος).— Τι τρέχει πάλι ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Σοβαρά πράγματα. Αυτή τη φορά θαρρώ πως δέν την γλυτώνω. (Σηκώνεται) Άν με πάρη χαμπάρι η γυναίκα μου, ε-μαι χαμένος.

ΣΥΜΕΩΝ.— Μά τι σου συμβαίνει ; Κανένα σκάνδαλο με την μικρή σου ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Θυμάσαι τις κι οάλλες... τό τελευταίο μας γλέντι ;

ΣΥΜΕΩΝ.— Έ, πως τό δικαιολόγησες ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Είπα πάλι πως ήμωνα καλεσμένος στον πρεσβευτή της Ίσπανίας.

ΣΥΜΕΩΝ.— Όλο τό ίδιο πρόσωπο !

ΓΚΕΡΕΝ.— Έτσι, μου ξέφυγε. Μά αυτό δέν εινε τίποτα. Τό κακό εινε ότι η γυναίκα μου άπαιτεί να έλθη μαζί φορά και ό πρέσβης στο σπίτι μας άφού εμείς, δηλαδή εγώ, πηγαίνω τόσες φορές στο δικό του.

ΣΥΜΕΩΝ.— Χι... Έδώ μπερδεύεται τό πράγμα...

ΓΚΕΡΕΝ.— Γυναικεία πονηριά, βλέπεις.

ΣΥΜΕΩΝ.— Και τί σκέπτεσαι να κάνης ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Τι να σκέπτομαι... Η γυναίκα μου με άνάγκασε να τον καλέσω και να του γράψω...

ΣΥΜΕΩΝ.— Και τόν κάλεσες, άθέοφοβε ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Τι να κάνω ;

ΣΥΜΕΩΝ.— Χά, χά ! Αυτό δά εινε από τ' άγραφα !

ΓΚΕΡΕΝ.— Λοιπόν, πάω η δέν πάω χαμένος ; Τι θα γίνη άν βγύ η ψευτιά στη μέση ;

ΣΥΜΕΩΝ.— Πρώτα πού ό πρέσβης θα σε πάρη για τρελλό.

ΓΚΕΡΕΝ.— Η για κακοήθη ; Τίποτε από όλα αυτά, του έγραφα ένα ιδιαίτερο γράμμα και του δά ξεγγώ όλα. Σάν Ίσπανός και ευγενής πού εινε θα με λυηθή...

ΣΥΜΕΩΝ.— Τότε τι θέλεις να κάνω ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Νά ! μορξει και να μ'ην έρθη... Λοιπόν, θα αναλάβης να τον εφρξς... Νά τόν παρακαλέσης.

ΣΥΜΕΩΝ.— Τι λές, άδελφέ ! Θέλεις να με πάρη κι' έμένα για τρελλό ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Συμεών, σώσε με.

ΣΥΜΕΩΝ, (σηκώνεται).— Κι' άν δέν μ' άκούσης ;

ΓΚΕΡΕΝ, (τόν στρώχνει).— Πήγαινε κι' ό Θεός βρηθός !

(Ό Συμεών φεύγει. Μπαίνει η κ. Ίουλίνα με κατεβασμένα τα μούτρα).

ΙΟΥΛΙΑ.— Τι μυστικά έχεις πάλι μ' αυτόνε ;

ΓΚΕΡΕΝ, (αδιάφορος).— Μπά, γιέ τά χαριά... Όλο ξεπέφτουν, ξερείς... Σωστή καταστροφή.

ΙΟΥΛΙΑ (με άλλον τόνο).— Λοιπόν, θάρθει ό πρέσβης ;

ΓΚΕΡΕΝ, (πεισιπαιγικός).— Μά άμφιβάλεις, Ίουλίνα μου ; Ύστερα από τόση φιλία πού έχουμε. Νά ιδής, Ίουλίνα μου, τρόπους, να ιδής ευγένεια !

ΙΟΥΛΙΑ.— Μά πως δέν ήρθε τόσον καιρό να σε ιδή ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Μά... άφού έρχεται άπόψε...

ΙΟΥΛΙΑ.— Θά ιδούμε τι μούτρα έχει ;

ΙΟΥΛΙΑ.— Μά πως έτυχε να τόν γνωρίσης.

ΓΚΕΡΕΝ.— Τυχάιος... στο Χρηματιστήριο.

ΙΟΥΛΙΑ, (χαρομένη).— Πηγαίνα να ετοιμάσω για την ύποδοξη.

ΓΚΕΡΕΝ.— Κύττα, καυμένη Ίουλίνα, να με βγάλης άσπροπόσσωπο.

ΙΟΥΛΙΑ.— Όρίστε μας ! θαρρείς πως σου μοιάζουνε, χωριάτаре ! Ό πρέσβης έχει μάτια και θα δη τι γυναίκα έχεις ! (Φεύγει).

ΓΚΕΡΕΝ, (μόνος).— Έμένα μου λές ! (Μελαγχολικός) Κι' άν δέν έρθη τι θα γίνω ;... (Μπαίνει ό Συμεών). Ηρθες κι' ελας ;

ΣΥΜΕΩΝ (άπογοιμενός, κάθεται).— Μόνο πού δέν μ' έδιωξε !

ΓΚΕΡΕΝ, (χτυπά τό κεφάλι του).— Χάθηκα !

ΣΥΜΕΩΝ.— Μπά ! Έχω μά λύση.

ΓΚΕΡΕΝ, (με άγωνία).— Λέγε.

ΣΥΜΕΩΝ.— Δέν εινε και δύσκολο... Άφού δέν έρχεται ό άλλθινός πρέσβης θα πρειόσωμε έναν ψευτικο.

ΓΚΕΡΕΝ.— Άπό άχουρα ;

ΣΥΜΕΩΝ.— Όχι, γνωστό. Έτσι κι' έτσι η γυναίκα σου δέν γνομίξει τον Ντυπόν. Λοιπόν θα τόν κάνουμε πρέσβη.

ΓΚΕΡΕΝ.— Της Ίσπανίας ;

ΣΥΜΕΩΝ.— Άμ' τί, της Ουαλλίας ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Μισρό καλά λές ! Πώς δέν τό σκέφθηκα ; Είσοι πολύτιμος φίλος ! φίλος μάλαμα ! Άνεκτίμητος ! Έλα να σε φιλήσω.

ΣΥΜΕΩΝ, (σηκώνεται).— Και τώρα πάω να σου φέρω τόν πρέσβη σου. Με περιμένει εδώ παρακάτω... (Φεύγοντας) Καλά πού δέν πήγα στον άληθινό, θάρβρισα τόν μελάι μου...

ΓΚΕΡΕΝ, (μύνος).— Τώλεγα πάντα πως ό Συμεών εινε θανμάσιο παιδί ! (Μπαίνει η γυναίκα του).

ΙΟΥΛΙΑ.— Μοναχός σου μιλάς ;

ΓΚΕΡΕΝ, (ξαφνιασμένος).— Η χαρά, παιδί μου ! Φαντάσου ότι

σε λίγο θα έχουμε έδώ τόν ευγενέστατο μαρκήσιο δέ Ματαμόρο, πρεσβευτή της Ίσπανίας !

ΙΟΥΛΙΑ, (ίπερήφανη).— Κι' όλα αυτά τά όφείλεις σ' έμένα. Έσύ δέν είσαι άξιος για τίποτε !

ΓΚΕΡΕΝ.— Δέν σου λέω... Έτοιμο τό γεύμα ;

ΙΟΥΛΙΑ.— Τώρα γυρίζουμε τη μαγιονέζα...

ΓΚΕΡΕΝ.— Είσοι σπάνια γυναίκα. (Μπαίνει η καμαριέρα, βιαστική).

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Κύριε, ένα αυτοκίνητο στάθηκε στη πόρτα. Ένας κύριος με φράκι...

ΓΚΕΡΕΝ.— Θά εινε ό μτρκήσιος !

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Νά τόν φέρω άπάνω, κύριε ;

ΓΚΕΡΕΝ.— Πάω να τόν ύποδεχτώ.

ΙΟΥΛΙΑ.— Πάω κι' έγω για την μαγιονέζα.

ΓΚΕΡΕΝ.— Μ'ην κουνηθής άπ' έδώ. (Η Ίουλίνα κάθεται σε μία πολυθρόνα. Παίρνει ύφος σοβαρό. Λοιπόν στα μάτια Εισέρχεται ό Ντυπόν).

ΝΤΥΠΟΝ.— Είμαι κατενθουσιασμένος πού σάς ξαναβλέπω, άγαπητή κ. Γκερέν.

ΙΟΥΛΙΑ, (σιγά).— Τι φράϊα πού μιλά ! (Τόν κοιτάζει με τό λογονόνο της).

ΓΚΕΡΕΝ, (σιγά στο Ντυπόν).— Παραγγελία σε είχα ! (δυνατά). Η ευχαρίστησις εινε δικη μας, κ. πρεσβευτά... Σάς συνιστώ την κ. Γκερέν. (Η Ίουλίνα σηκώνεται. Υποκλίσεις). Ό έξοχάτατος μαρκήσιος δέ Ματαμόρος.

ΙΟΥΛΙΑ.— Πρεσβευτής της Ίσπανίας... Έχω την ευχαρίστησις. Και πως περνάτε στο Παρίσι, κ. Μαρκήσιε ;

ΝΤΥΠΟΝ.— Ά, πολύ φράϊα. Θυμάσαι.

ΙΟΥΛΙΑ.— Θά έρχεσθε να με βλέπετε τακτικά.

ΝΤΥΠΟΝ.— Μεγάλη μου τιμή, κυρία (στον Γκερέν). Ά, εινε πολύ χαριτωμένη η κυρία σας. Και φαίνεται να σας άγαπά πολύ...

(Διακόπτει η καμαριέρα με δυνατή φωνή).

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ο κ. πρεσβευτής της Ίσπανίας !

ΝΤΥΠΟΝ, (μηνιακός).— Παρών !

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, (σιγώτερα).— Ο κ. Πρεσβευτής περιμένει κάτω.

ΓΚΕΡΕΝ.— Τι έκανε λει ;

ΙΟΥΛΙΑ, (στην καμαριέρα).— Τι σημαίνουν αυτές η άνοησιές ;

ΓΚΕΡΕΝ, (σηκώνεται βιαστικός).— Πηγαίνα να ιδώ.

ΙΟΥΛΙΑ.— Νάι, πήγαινε, καυμένη ! (Ό Γκερέν εξέρχεται).

ΝΤΥΠΟΝ.— Μά ξευρετε, κυρία μου, πως είσθε πολύ χαριτωμένη ; Έχετε ισπανικά χαρκτηριστικά.

ΙΟΥΛΙΑ.— Ά, εγώ τρελλάνομα για τις ισπανούς.

ΝΤΥΠΟΝ.— Κι' έγω για της ισπανίδες, καράμα !

ΙΟΥΛΙΑ.— Με κολακεύετε, κ. Πρέσβη.

ΝΤΥΠΟΝ.— Ά ! πολύ χαριτωμένη !... (Κρυφομιλούν).

(Είς τό βάθος εισέρχεται ό Γκερέν με τόν άληθινό πρεσβευτή).

ΓΚΕΡΕΝ.— Σάς ευχαριστώ, σάς ευχαριστώ πολύ, έξοχώτατε... Είσθε σωτός ήπότης. Άλλά είχα άπελπισθί, με είχε άπελπίσει έκείνος ό φίλος μου... μου είπε πως ήλθε να σας δη... πως δέν τόν ύποδεχθήκατε. Κι' έτσι έφρόνισα να σας άντικαταστήσω...

Άπαιτώ όμως νό μείνει... θα μου κάμετε μεγάλη τιμή.

ΠΡΕΣΒΥΣ.— Κομικό, μά την άλήθεια ! (Γελά). Νά μά περιστασι πού δέν μου συνέβη ποτέ στο Θεό μου ! Αυτά εινε πράγματα πού δέν συμβαίνουνε ούτε στην Ίσπανία.

ΓΚΕΡΕΝ, (φιλικός).— Θά μείνετε... Θά μάς κάμετε την μεγάλη τιμή... Εγώ αναλαμβάνω να διορθώσω τά πράγματα... Θά δώσω μά εξήγησι...

ΠΡΕΣΒΥΣ.— Γι' αυτό θα φροντίσω εγώ. Θά τά διορθώσω όλα. (Πησιάζουν. Ο Ντυπόν και η Ίουλίνα εξακολουθούν να κρυφομιλούν).

ΓΚΕΡΕΝ.— Σάς παρουσιάζω τόν έξοχώτατον πρέσβην της Ίσπανίας δόν Γκαρσία Σάντες...

ΝΤΥΠΟΝ, (μπερδομένος).— Έχω την ευχαρίστησι...

ΙΟΥΛΙΑ, (σηκώνεται).— Μά τι σημαίνει αυτό ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.— Άπλούστατα, κυρία μου. Ό σύγγνος είχε γράψει δύο επιστολάς. Η μία ήτον στο όνομα του άξιότιμου προκατόχου και φυσικά πήγε στα χέρια του. Η άλλη ητον πού έλεγε μοναχά «προς τόν κ. πρεσβευτή της Ίσπανίας» ήρθε σ' έμένα τόν νέο πρέσβη. (Βιάζει να ένα φάκελλο από την τσέπη του). Βλέπετε ;

ΙΟΥΛΙΑ.— Ά, ναί ! τό επανώγραμια αυτό τό έχω γράψει με τό χέρι μου.

ΓΚΕΡΕΝ.— Άγαπητή μου Ίουλίνα. Βλέπεις ότι ό Θεός μάς άγαπά και μάς έστειλε δύο πρεσβευτάς άντι ένα. Λοιπόν θα μάς τιμήσουν και οι δύο... Ζήτω η Ίσπανία !

ΝΤΥΠΟΝ.— Κάραμπα ! Ζήτω !...

ΓΚΕΡΕΝ.— Τά κατέφερα ;

(Διακόπτει η καμαριέρα)

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, (δυνατά).— Κυρία, η μαγιονέζα εινε έτοιμη !

Pierre Veber

